

det kan se underligt ud; men jeg har den absolute Tro, at Ministeriets Dage ere talte. Det Spil, som i de senere Aar har været spillet mellem Oppositionen paa den ene Side og Ministeriet paa den anden Side, og hvortil vi Alle have været Vidne, har virkelig vist, at Ministeriets Rækker ere blevne tyndere — der er blevet langt mellem Bænkerne, som man siger, — hvorimod Oppositionens Rækker ere blevne forstærkede. Det er, som om Folket flokkedes om Oppositionen. Naar det ærede Medlem for Krests Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) igaar mente, at Oppositionen trængte til at komme i bedre Selvskab, er det vist ikke det ærede Medlem bekendt, hvor stort Selvtabet i Grunden er. Dette Spil mellem Regjeringen og Oppositionen har en vis Lighed med Skafspillet. De Herrer kende jo alle dette Spil, hvor der er Bønder, Springere, Løbere, Laarne; en Dronning og endelig ogsaa en Konge. Ville vi nu overføre Billebet fra Skafspillet paa det Felt, hvorpaa vi her kæmpe, maa man jo sige, at Ministeriet har mistet næsten alle sine Bønder. Der er saa godt som ikke en tilbage, thi de saa, som ere tilbage, ere nemlig paa en Maade oplyste til at være Bønder. Ministeriet har endvidere mistet 2 vigtige Laarne, nemlig Aalborg og Skjellerup; de ere nu i vor Besiddelse. Ministeriet har ganske vist ikke saa Springere og Løbere tilbage; men de ville paa ingen Maade være tilstrækkelige til at besyttede de ædlere Brikker, Dronningen og Kongen. Ogsaa disse Brikker vil Ministeriet være nødt til at udlevere, og saa er Spillet ude. Det vil komme tidligere eller senere, men det vil absolut komme, og det af to Grunde. For det Første har Ministeriet ikke opfyldt sin Bestemmelse. Ministeriet kan Intet udrette; det kan knap nok knibe en Finantslov igjennem, medens det paa alle øvrige Punkter er aldeles magtesløst, en Tilstand, der er uholdbar i Længden. Den anden Grund ligger i, at Ministeriets Opfattelse af sin Stilling er grundfaldt. Ministeriet mener, at det kun er pligtigt at vige for Kræfter, der bedre end det selv ere i Stand til at udføre den Gjerning, der skal udføres. Ministeriet indfatter saaledes sig selv som den, der vil affatte Ministeriet, og usurperer altsaa en af Hans Majestæt Kongens Rettigheder, idet det er en Forret for Kronen at udnævne og afskedige Ministre. Ministeriet har altsaa at vige, naar Hans Majestæt finder for godt, og derimod ikke, naar det selv finder det for godt paa Grund af dets Bedømmelse af sine Eftermænd. Den anden Grundopfattelse, som Ministeriet har af Situationen, er, at det skulde være umuligt at finde et Ministerium, som kan sætte Sagerne igjennem, ikke blot i dette Thing men ogsaa i det andet, og det siger, at det er en stor Byrde at føre Forretningerne under de nuværende Forhold. Ja, jeg er overbevist om, at den høitærede Førsteminister har Ret, naar han siger, at han følger det som

en Byrde; det er det unægteligt. Det er et onus, en Byrde, at sidde i Hans Majestæt Kongens Raad, og det vil ogsaa blive et onus for det nye Systems Bærere. Det vil blive en meget byrdefuld Stilling for det nye Systems Bærere, og det nye Systems Bærere ere naturligvis de Mænd, der hidtil have baaret Sagerne oppe. Kamppladsen vilde da blive forflyttet fra dette Thing til det andet, men jeg har den Overbevisning eller i alt Fald det Haab, at der baade fra det nye Systems Bærere og fra Landsthingets Side vil blive vist en saa moderat Optræden og paa den anden Side en saa velvillig Ansødekommener, at Sagerne ville komme til at gaa; thi ellers vilde jo de faae Ret, der i den sidste Tid have spaaet, at det er umuligt at regjere med vor Forfatning. Det er en Nødsendighed, at de to Thing, Folkethinget og Landsthinget, blive enige om Sagerne, og det har jo netop ogsaa den høitærede Førsteminister accentueret under disse Dages Forhandlinger. Han har nemlig sagt, at det ikke kommer an paa, hvad Folkethinget ensidig beslutter, men paa, hvad Rigsdagen, altsaa Folkethinget og Landsthinget, beslutter, og deri har den høitærede Minister fuldkommen Ret. Det vil derfor ogsaa være Opgaven for det nye Systems Bærere at skaffe deres Anstuelser Gehør i det andet Thing, at faae dette til at blive Sangbunden i deres Toner; thi ellers gaa Forretningerne istaa, og vi komme aldrig videre. Den pessimistiske Opfattelse, at det er umuligt at tilvejebringe Samstemning mellem begge Thing, gjør det umuligt for Regjeringen at føre Forretningerne, og det har vist sig f. Ex. ved den Sag, der er en Belfærdsag for Landet, altsaa for os Alle, og hvorpaa den høie Regjering har sat al sin Kraft, nemlig Forsvarsagen. Hvilken forunderlig Skjæbne har dog ikke denne Sag havt? Jeg skal ikke forfølge den tidligere Historie, jeg skal ikke se tilbage til den Tid, da man slog overordentlig store Brød op, men blot gaa ud fra, hvad der er foregaaet efter den 25de April. Der blev forelagt Rigsdagen Forslag til Forter omkring Kjøbenhavn, men dette Forslag blev ikke vedtaget, fordi man ikke fandt, at det opfyldte sin Bestemmelse, nemlig at skaffe vor Hær et Tilflugtssted. Ministeriet vilde bruge alle Pengene til Sidesorter, medens Hovedsagen var at skaffe Hæren en Fæstning, hvorfra den kunde gaa ud og komme tilbage; det var af denne Grund og af ingen anden, at Sagen faldt. Den høitærede Førsteminister brugte den Gang — for at jeg skal gjentage det, skjøndt det er gjentaget lidt nok — den Uttring, at han vilde „lade Sagen falde.“ Smid- lertid har den høitærede Minister senere forklaret dette saaledes, at det, som det ogsaa kunde ventes af ham, ikke var hans Mening, at Sagen skulde helt bortfalde, men at han vilde tage den frem stykkevis og søge at gennemføre den paa denne Maade. Det er nu en meget uheldig Ting, Mi-